

Arrest

nr. 164 766 van 25 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u Pakistaans staatsburger bent en dat u afkomstig bent uit Khaiwas, Parachinar in Kurram Agency, Federally Administered Tribal Areas. U bent Pashtoun, behoort tot de Turi-stam en bent sjiiet. U verklaart dat u tot 2011 in Khaiwas hebt gewoond, maar nadat de taliban uw dorp had aangevallen en vele huizen had vernield, bent u met uw gezin en vele andere dorpingen naar Luqman Khel verhuisd. In februari 2013 ging u met enkele dorpsgenoten naar de bergen om er jullie vee te laten grazen. Jullie werden echter onder vuur genomen door de taliban en ontvingen later dreigbrieven dat jullie je vee daar niet mochten laten grazen. Door dit incident adviseerde uw vader u om het land te verlaten.

In april 2015 bent u dan vanuit Pakistan naar Europa gereisd. Op 6 juni 2015 bent u in België aangekomen en op 8 juni 2015 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een police clearance, een domiciliecertificaat, verschillende overlijdensaktes, een certificaat over verwondingen van uw vader, een attest van de political agent van Kurram, een lijst met slachtoffers.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de taliban. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw verklaringen en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen erkent dat uw roots in Kurram Agency liggen, wist u het CGVS er niet van te overtuigen dat u daar verbleef tot april 2015. Het CGVS heeft immers gegronde redenen om aan te nemen dat u deze regio al lang daarvoor hebt verlaten. Daar u het CGVS geen duidelijk en geloofwaardig zicht biedt op uw meest recente verblijfssituatie, maakt u het onmogelijk om een zicht te geven op uw reële situatie in uw land van herkomst, en kan er, bij afwezigheid van voldoende geloofwaardige elementen, in uw hoofde geen nood aan bescherming worden vastgesteld.

Uw gebrek aan geloofwaardigheid omtrent uw recente verblijfplaats bleek onder andere uit uw zeer beperkte kennis omtrent recente incidenten in uw regio. Zo verklaarde u over de moord op Agha Muhammad Nawaz Irfani, wat een belangrijk incident was in uw regio, dat hij in 2014 in Islamabad werd vermoord (CGVS p.6). Wanneer u echter werd gevraagd wanneer in 2014 dat is gebeurd, verklaarde u eerst dat u het niet weet, waarna u aangeeft dat dat ergens midden 2014 moet zijn geweest. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat Nawaz Irfani op 26 november 2014 werd vermoord. Deze datum kan bezwaarlijk in "midden 2014" worden gesitueerd. Wanneer u vervolgens werd gevraagd waarom Nawaz Irfani in Islamabad was, verklaarde u louter dat hij daar een huis had en werd vermoord toen hij ging bidden (CGVS p.6). Deze verklaring valt echter niet te rijmen met de informatie van het CGVS, namelijk dat Agha Muhammad Nawaz Irfani in Islamabad was, omdat hij in februari 2014 uit de regio Kurram Agency werd verbannen wegens het prediken van haat in moskeeën. Deze gebeurtenis had hevige protesten tot gevolg, waardoor het weinig aannemelijk is dat u hier niet van op de hoogte zou zijn. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor alvast ernstig aangetast.

Wanneer u vervolgens werd gevraagd wanneer de laatste nationale verkiezingen in uw regio werden gehouden, verklaarde u dat u dat niet meer weet, u geeft wel aan dat het ongeveer meer dan anderhalf jaar geleden moet zijn geweest (CGVS p.7). U verklaart dat u zelf niet bent gaan stemmen, maar dat u niet zou weten of uw ouders al dan niet zijn gaan stemmen (CGVS p.7). Naar aanleiding van de nationale verkiezingen in 2013 werd Parachinar stad omwille van veiligheidsredenen echter volledig afgesloten. Daarenboven werden extra milities en veiligheidspersoneel ingezet om de burger te beschermen tijdens de stemprocedure, zoals blijkt uit de informatie van het CGVS. Dat u zich deze context indachtig niet zou herinneren of uw ouders wel of niet zijn gaan stemmen bij de nationale verkiezingen in 2013 is allerm minst geloofwaardig, waardoor uw bewering dat u in Kurram Agency aanwezig was in deze verkiezingsperiode ten zeerste wordt betwijfeld.

Daarnaast verklaarde u dat het Pakistaanse leger al sinds lange tijd aanwezig was in uw regio, maar dat ze er niet hebben gevochten (CGVS p.11). Dit terwijl informatie van het CGVS aantoont dat het Pakistaanse leger op 4 juli 2011 overging tot de militaire operatie Koh-e-Sufaid, waardoor duizenden burgers de regio zijn ontvlucht en werden onder andere telefoonlijnen afgesloten. Op 18 augustus 2011 gaf het Pakistaanse leger aan dat de operatie succesvol was beëindigd. Van 27 oktober 2011 tot juni 2012 voerde het Pakistaanse leger vervolgens het tweede deel van de militaire operatie Koh-e-Sufaid uit, namelijk Koh-e-Sufaid II, tevens gekend onder de naam Mamozai. Midden december 2012 gaf het leger aan dat militanten werden verdreven uit Kurram Agency, maar bleven de troepen wel aanwezig in de regio. Na deze militaire operatie keerden 1200 families terug naar hun woningen. Aangezien u verklaart dat u gedurende deze hele periode woonde en leefde in Kurram Agency is het weinig plausibel dat u hier niets over zou weten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit de regio Kurram Agency verder ondermijnd.

Hierop volgend werd u gevraagd naar incidenten die verband houden met de luchthaven van Parachinar in de laatste twee jaar, waarna u een incident met een vliegtuig aanhaalt. U verklaart dat er een vliegtuig in brand schoot, maar verder weet u hier niets over. U weet niet wanneer dat is gebeurd, u verklaart dat dat vliegtuig daar waarschijnlijk was, er was een bombardement of een beschieting of een ongeluk, u weet niet hoe dat vliegtuig in brand is gevlogen en u bent er evenmin van op de hoogte of er gewonden waren of niet (CGVS p.8). Dergelijke vage verklaringen over incidenten die zich in uw regio en dus in uw leefwereld afspeelden komen uw geloofwaardigheid echter niet ten goede.

Wel blijkt u dan op de hoogte te zijn van één incident, namelijk een bomexplosie in 2014 in de buurt van Nasti Kot waar schoolkinderen bij betrokken waren. U verklaart dat een auto werd vernietigd en dat er twee personen werden gedood, waarvan een de chauffeur was (CGVS p.9,10). Uit informatie van het

CGVS blijkt inderdaad dat er op 18 november 2014, terwijl u beweert dat dit incident plaatsvond midden 2014 (CGVS p.10), twee personen, waaronder een chauffeur, werden gedood in een bomexplosie toen een schoolbus passeerde in de buurt van Nasti Kot. Uw kennis van dit ene incident is echter niet afdoende om de ongeloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Kurram Agency om te keren. Wanneer u werd gevraagd naar andere incidenten moest u het antwoord immers opnieuw schuldig blijven. U verklaarde dat er niets anders is gebeurd (CGVS p.10). U verwees louter naar de moord op Nawaz Irfani, hierboven werd echter reeds geargumenteed dat uw kennis hieromtrent wel erg beperkt is. Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat er in uw regio nog een hele reeks bloedige incidenten zijn geweest met een aanzienlijk aantal doden tot gevolg. Dat u hier niets over zou hebben vernomen, hoewel u beweert recent nog in de regio Kurram Agency te hebben verbleven, is allerminst geloofwaardig. U haalde nog één incident aan, waarover u via de televisie hebt vernomen, namelijk de ontvoering naar Afghanistan van ene Ali Afzel uit Burki. Aangezien u echter verklaart hierover informatie te hebben bekomen via de televisie, is uw kennis over deze ontvoering geen bewijs van uw aanwezigheid in Kurram Agency tot april 2015. Uw loutere bewering dat u in Luqman Khel naar de televisie keek (CGVS p.10) is niet afdoende, gezien de vele argumenten die het tegendeel aantonen.

Ook werd u gevraagd wanneer de laatste Muharram plaatsvond toen u nog in Pakistan was. Aangezien u verklaart in april 2015 uit Pakistan te zijn vertrokken, zou de laatste Muharram waarbij u nog in Pakistan was, die van 2014 moeten zijn. Uit objectieve informatie blijkt dat Muharram in 2015 plaatsvond van 25 oktober 2015 tot 22 november 2014, terwijl u verklaart dat die “in de achtste maand of zo” plaatsvond (CGVS p.14). Dat u dergelijke zaken niet zou weten is, gezien het belang van de maand Muharram voor sjiieten (CGVS p.13), niet aannemelijk. Er wordt hierdoor opnieuw afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u tot april 2015 in Kurram Agency zou hebben gewoond.

Hierop volgend moet worden benadrukt dat ook de reisroute zoals u die verklaart niet overtuigt. U beweert dat u van Pakistan naar Iran reisde, maar u weet niet welke steden u bent gepasseerd, u verklaart zich enkel Quetta te herinneren, na Quetta was u in Iran (CGVS p.7,8). Echter, aangezien Quetta nog meer dan 600 kilometer verwijderd is van de Iraanse grens, is het bijzonder opmerkelijk dat u geen enkele andere stad of dorp kunt opnoemen die u onderweg bent tegengekomen. Iraanse en Turkse steden kent u evenmin (CGVS p.12). Dergelijk gebrek aan kennis omtrent de route die u hebt afgelegd om naar Europa te reizen en het gevaar voor uw leven in uw regio van herkomst te ontvluchten komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Dat u ook niet op de hoogte zou zijn van de kostprijs van uw reis, bevestigt verder het bedrieglijke karakter van uw asielerlaas en sterkt het CGVS in haar overtuiging dat u reeds veel langer dan u beweert uit Kurram Agency bent vertrokken en u gedurende een lange periode ergens anders hebt verbleven, maar dat u dit verzwijgt voor de Belgische asielinstanties. Daarbij komt dat er een flagrante tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS omtrent uw identiteitsdocumenten. Ten overstaan van de DVZ verklaarde u immers dat u nooit in het bezit bent geweest van een paspoort en dat u uw Pakistaanse identiteitskaart aan de grens met Macedonië bent verloren (DVZ Verklaring vraag 26), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat u nooit een identiteitskaart hebt gehad, enkel een paspoort en een Form B en dat die documenten door de smokkelaar werden afgepakt (CGVS p.11). Wanneer u hierop werd gewezen kon u geen verklaring bieden. U volhardde louter in uw nieuwe verklaringen dat de smokkelaar uw paspoort en Form B heeft genomen (CGVS p.11). Er moet echter worden op gewezen dat uw verklaringen bij de DVZ u werden voorgelezen en u deze ter akkoord hebt ondertekend. Dat u tijdens het gehoor bij het CGVS plots iets anders verklaart wordt aldus niet aanvaard. Hierdoor heeft het CGVS gegronde redenen om aan te nemen dat u wel degelijk in het bezit bent van identiteitsdocumenten, maar dat u deze moedwillig achterhoudt, om hierin vervatte informatie omtrent uw meest recente verblijfplaats, het moment en de manier waarop u uw land van herkomst hebt verlaten en eventuele verkregen visa voor de Belgische asielinstanties verborgen te houden. Deze vaststelling is zwaarwichtig.

Overigens, wat uw concrete vluchtaanleiding betreft – u verklaarde dat u in februari 2013 door de taliban werd beschoten toen u samen met uw dorpelingen uw vee ging doen grazen, hierna werd u door de taliban bedreigd door middel van dreigbrieven – moet worden opgemerkt dat het CGVS geen geloof hecht aan uw verklaringen dat u tot april 2015 in Kurram Agency hebt verbleven. Dientengevolge kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u persoonlijk door de taliban zou zijn bedreigd en in 2014 en 2015 nog dreigbrieven van hen zou hebben ontvangen (CGVS p.15). Daar komt nog bij dat u bij de DVZ niets over uw persoonlijke problemen met de taliban hebt verteld. U hebt daar louter in algemene bewoordingen verklaard: “Het was er niet veilig, we konden niet naar school gaan, we leefden steeds in de vrees ontvoerd of gedood te worden door de taliban” (CGVS Vragenlijst vraag 3.5). Dat u niets over de persoonlijke bedreigingen aan uw adres en over de dreigbrieven zou vermelden, is opmerkelijk. Er werd u immers gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot

uw vlucht uit uw land van herkomst. Gezien de persoonlijke bedreigingen van de taliban de rechtstreekse aanleiding zijn geweest voor uw vertrek uit uw land, vormt de vaststelling dat u hebt nagelaten dit aan te halen bij de DVZ een verdere bevestiging van het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag. Bovendien is het frappant dat u er wel in slaagt verschillende documenten omtrent uw persoon en uw familie te laten opsturen vanuit Pakistan, maar u de dreigbrieven die aan u persoonlijk zouden zijn gericht en er rechtstreeks voor hebben gezorgd dat u uw land van herkomst bent ontvlucht niet neerlegt. Uw verklaring dat u die documenten niet kunt laten opsturen (CGVS p.15) is hier niet afdoende.

De documenten die u neerlegt zijn niet van dien aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Er moet immers worden benadrukt dat corruptie in Pakistan alomtegenwoordig is en eender wel document eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen, waardoor de objectieve bewijswaarde van Pakistaanse documenten hoe dan ook gering is. Het domiciliëcertificaat dat u neerlegt toont uw identiteit en uw afkomst uit Kaiwas, Kurram Agency aan. Het CGVS betwist dan ook niet dat uw roots in deze regio liggen. Dit document vormt echter geen bewijs dat u tot zeer recent aldaar verbleef, het werd immers uitgegeven op 5 januari 2012, waardoor dit niet als een recent document kan worden beschouwd. De verschillende overlijdenscertificaten van, volgens uw verklaringen, onder andere uw oom en uw neef (CGVS p.12), en het medisch certificaat over verwondingen uw vader, dateren van 4 januari 2008, 12 augustus 2008 en 15 september 2010, en gaan niet over u persoonlijk. Bovendien zijn het louter kopieën die gemakkelijk kunnen worden vervalst. Deze documenten geven met andere woorden geen verdere informatie over uw recent verblijf in Kurram Agency, noch over uw persoonlijke vrees voor vervolging. Over de 'Verification of Family Pension Claim' kan hetzelfde worden vermeld. In dit document wordt u niet persoonlijk vermeld, het betreft louter een kopie en het is uitgegeven op 4 januari 2011, waardoor het geen recent document betreft. Uw recent verblijf in Kurram Agency is hierdoor dus niet aangetoond. Wat de police clearance betreft, moet worden opgemerkt dat deze werd uitgegeven op 19 augustus 2015, toen u dus al in België was. Ook dit document kan bijgevolg geen bewijs vormen voor uw verklaringen dat u recentelijk in Kurram Agency hebt verbleven. De lijst met namen betreft volgens u louter personen die werden gedood tijdens gevechten in Kurram Agency. Dit document heeft aldus niets te maken met uw persoonlijke vrees.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie FATA te worden beoordeeld.

Daar het duidelijk is dat u al lang niet meer woonachtig was in uw regio van herkomst en u geen duidelijk beeld schept over waar u in werkelijkheid langdurig hebt verbleven vooraleer u naar België bent gekomen, is het aannemelijk dat u gedurende geruime tijd in staat was om elders een leven op te bouwen, maar dit verborgen tracht te houden. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die bovendien voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een

vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar een land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op het bovenstaande stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de rechtspleging

Voor zover verzoeker de nietigverklaring van de bestreden beslissing vraagt, moet worden gewezen op het volgende.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen alsmede voor de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing *in casu* betreft een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 3 november 2015. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in het geval dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In wat zich aandient als enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 57/6/2, eerste lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de hoorplicht en van “*de zorgvuldigheidsplicht*”.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de taliban. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw verklaringen en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen erkent dat uw roots in Kurram Agency liggen, wist u het CGVS er niet van te overtuigen dat u daar verbleef tot april 2015. Het CGVS heeft immers gegronde redenen om aan te nemen dat u deze regio al lang daarvoor hebt verlaten. Daar u het CGVS geen duidelijk en geloofwaardig zicht biedt op uw meest recente verblijfssituatie, maakt u het onmogelijk om een zicht te geven op uw reële situatie in uw land van herkomst, en kan er, bij afwezigheid van voldoende geloofwaardige elementen, in uw hoofde geen nood aan bescherming worden vastgesteld.

Uw gebrek aan geloofwaardigheid omtrent uw recente verblijfplaats bleek onder andere uit uw zeer beperkte kennis omtrent recente incidenten in uw regio. Zo verklaarde u over de moord op Agha Muhammad Nawaz Irfani, wat een belangrijk incident was in uw regio, dat hij in 2014 in Islamabad werd vermoord (CGVS p.6). Wanneer u echter werd gevraagd wanneer in 2014 dat is gebeurd, verklaarde u eerst dat u het niet weet, waarna u aangeeft dat dat ergens midden 2014 moet zijn geweest. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat Nawaz Irfani op 26 november 2014 werd vermoord. Deze datum kan bezwaarlijk in “midden 2014” worden gesitueerd. Wanneer u vervolgens werd gevraagd waarom Nawaz Irfani in Islamabad was, verklaarde u louter dat hij daar een huis had en werd vermoord toen hij ging bidden (CGVS p.6). Deze verklaring valt echter niet te rijmen met de informatie van het CGVS, namelijk dat Agha Muhammad Nawaz Irfani in Islamabad was, omdat hij in februari 2014 uit de regio Kurram Agency werd verbannen wegens het prediken van haat in moskeeën. Deze gebeurtenis had hevige protesten tot gevolg, waardoor het weinig aannemelijk is dat u hier niet van op de hoogte zou zijn. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor alvast ernstig aangetast.

Wanneer u vervolgens werd gevraagd wanneer de laatste nationale verkiezingen in uw regio werden gehouden, verklaarde u dat u dat niet meer weet, u geeft wel aan dat het ongeveer meer dan anderhalf jaar geleden moet zijn geweest (CGVS p.7). U verklaart dat u zelf niet bent gaan stemmen, maar dat u niet zou weten of uw ouders al dan niet zijn gaan stemmen (CGVS p.7). Naar aanleiding van de nationale verkiezingen in 2013 werd Parachinar stad omwille van veiligheidsredenen echter volledig afgesloten. Daarenboven werden extra milities en veiligheidspersoneel ingezet om de burger te beschermen tijdens de stemprocedure, zoals blijkt uit de informatie van het CGVS. Dat u zich deze context indachtig niet zou herinneren of uw ouders wel of niet zijn gaan stemmen bij de nationale verkiezingen in 2013 is allerminst geloofwaardig, waardoor uw bewering dat u in Kurram Agency aanwezig was in deze verkiezingsperiode ten zeerste wordt betwijfeld.

Daarnaast verklaarde u dat het Pakistaanse leger al sinds lange tijd aanwezig was in uw regio, maar dat ze er niet hebben gevochten (CGVS p.11). Dit terwijl informatie van het CGVS aantoont dat het Pakistaanse leger op 4 juli 2011 overging tot de militaire operatie Koh-e-Sufaid, waardoor duizenden burgers de regio zijn ontvlucht en werden onder andere telefoonlijnen afgesloten. Op 18 augustus 2011 gaf het Pakistaanse leger aan dat de operatie succesvol was beëindigd. Van 27 oktober 2011 tot juni 2012 voerde het Pakistaanse leger vervolgens het tweede deel van de militaire operatie Koh-e-Sufaid uit, namelijk Koh-e-Sufaid II, tevens gekend onder de naam Mamozai. Midden december 2012 gaf het leger aan dat militanten werden verdreven uit Kurram Agency, maar bleven de troepen wel aanwezig in de regio. Na deze militaire operatie keerden 1200 families terug naar hun woningen. Aangezien u

verklaart dat u gedurende deze hele periode woonde en leefde in Kurram Agency is het weinig plausibel dat u hier niets over zou weten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit de regio Kurram Agency verder ondermijnd.

Hierop volgend werd u gevraagd naar incidenten die verband houden met de luchthaven van Parachinar in de laatste twee jaar, waarna u een incident met een vliegtuig aanhaalt. U verklaart dat er een vliegtuig in brand schoot, maar verder weet u hier niets over. U weet niet wanneer dat is gebeurd, u verklaart dat dat vliegtuig daar waarschijnlijk was, er was een bombardement of een beschieting of een ongeluk, u weet niet hoe dat vliegtuig in brand is gevlogen en u bent er evenmin van op de hoogte of er gewonden waren of niet (CGVS p.8). Dergelijke vage verklaringen over incidenten die zich in uw regio en dus in uw leefwereld afspeelden komen uw geloofwaardigheid echter niet ten goede.

Wel blijkt u dan op de hoogte te zijn van één incident, namelijk een bomexplosie in 2014 in de buurt van Nasti Kot waar schoolkinderen bij betrokken waren. U verklaart dat een auto werd vernietigd en dat er twee personen werden gedood, waarvan een de chauffeur was (CGVS p.9,10). Uit informatie van het CGVS blijkt inderdaad dat er op 18 november 2014, terwijl u beweert dat dit incident plaatsvond midden 2014 (CGVS p.10), twee personen, waaronder een chauffeur, werden gedood in een bomexplosie toen een schoolbus passeerde in de buurt van Nasti Kot. Uw kennis van dit ene incident is echter niet afdoende om de ongeloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Kurram Agency om te keren. Wanneer u werd gevraagd naar andere incidenten moest u het antwoord immers opnieuw schuldig blijven. U verklaarde dat er niets anders is gebeurd (CGVS p.10). U verwees louter naar de moord op Nawaz Irfani, hierboven werd echter reeds geargumenteed dat uw kennis hieromtrent wel erg beperkt is. Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat er in uw regio nog een hele reeks bloedige incidenten zijn geweest met een aanzienlijk aantal doden tot gevolg. Dat u hier niets over zou hebben vernomen, hoewel u beweert recent nog in de regio Kurram Agency te hebben verbleven, is allerminst geloofwaardig. U haalde nog één incident aan, waarover u via de televisie hebt vernomen, namelijk de ontvoering naar Afghanistan van ene Ali Afzel uit Burki. Aangezien u echter verklaart hierover informatie te hebben bekomen via de televisie, is uw kennis over deze ontvoering geen bewijs van uw aanwezigheid in Kurram Agency tot april 2015. Uw loutere bewering dat u in Luqman Khel naar de televisie keek (CGVS p.10) is niet afdoende, gezien de vele argumenten die het tegendeel aantonen.

(...)

Hierop volgend moet worden benadrukt dat ook de reisroute zoals u die verklaart niet overtuigt. U beweert dat u van Pakistan naar Iran reisde, maar u weet niet welke steden u bent gepasseerd, u verklaart zich enkel Quetta te herinneren, na Quetta was u in Iran (CGVS p.7,8). Echter, aangezien Quetta nog meer dan 600 kilometer verwijderd is van de Iraanse grens, is het bijzonder opmerkelijk dat u geen enkele andere stad of dorp kunt opnoemen die u onderweg bent tegengekomen. Iraanse en Turkse steden kent u evenmin (CGVS p.12). Dergelijk gebrek aan kennis omtrent de route die u hebt afgelegd om naar Europa te reizen en het gevaar voor uw leven in uw regio van herkomst te ontvluchten komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Dat u ook niet op de hoogte zou zijn van de kostprijs van uw reis, bevestigt verder het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag en sterkt het CGVS in haar overtuiging dat u reeds veel langer dan u beweert uit Kurram Agency bent vertrokken en u gedurende een lange periode ergens anders hebt verbleven, maar dat u dit verzwijgt voor de Belgische asielinstanties.

Daarbij komt dat er een flagrante tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS omtrent uw identiteitsdocumenten. Ten overstaan van de DVZ verklaarde u immers dat u nooit in het bezit bent geweest van een paspoort en dat u uw Pakistaanse identiteitskaart aan de grens met Macedonië bent verloren (DVZ Verklaring vraag 26), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat u nooit een identiteitskaart hebt gehad, enkel een paspoort en een Form B en dat die documenten door de smokkelaar werden afgepakt (CGVS p.11). Wanneer u hierop werd gewezen kon u geen verklaring bieden. U volhardde louter in uw nieuwe verklaringen dat de smokkelaar uw paspoort en Form B heeft genomen (CGVS p.11). Er moet echter worden op gewezen dat uw verklaringen bij de DVZ u werden voorgelezen en u deze ter akkoord hebt ondertekend. Dat u tijdens het gehoor bij het CGVS plots iets anders verklaart wordt aldus niet aanvaard. Hierdoor heeft het CGVS gegronde redenen om aan te nemen dat u wel degelijk in het bezit bent van identiteitsdocumenten, maar dat u deze moedwillig achterhoudt, om hierin vervatte informatie omtrent uw meest recente verblijfplaats, het moment en de manier waarop u uw land van herkomst hebt verlaten en eventuele verkregen visa voor de Belgische asielinstanties verborgen te houden. Deze vaststelling is zwaarwichtig.

Overigens, wat uw concrete vluchtaanleiding betreft – u verklaarde dat u in februari 2013 door de taliban werd beschoten toen u samen met uw dorpelingen uw vee ging doen grazen, hierna werd u door de taliban bedreigd door middel van dreigbrieven – moet worden opgemerkt dat het CGVS geen geloof hecht aan uw verklaringen dat u tot april 2015 in Kurram Agency hebt verbleven. Dientengevolge kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u persoonlijk door de taliban zou zijn bedreigd en in 2014 en 2015 nog dreigbrieven van hen zou hebben ontvangen (CGVS p.15). Daar komt nog bij dat u bij de DVZ niets over uw persoonlijke problemen met de taliban hebt verteld. U hebt daar louter in algemene bewoordingen verklaard: “Het was er niet veilig, we konden niet naar school gaan, we leefden steeds in de vrees ontvoerd of gedood te worden door de taliban” (CGVS Vragenlijst vraag 3.5). Dat u niets over de persoonlijke bedreigingen aan uw adres en over de dreigbrieven zou vermelden, is opmerkelijk. Er werd u immers gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst. Gezien de persoonlijke bedreigingen van de taliban de rechtstreekse aanleiding zijn geweest voor uw vertrek uit uw land, vormt de vaststelling dat u hebt nagelaten dit aan te halen bij de DVZ een verdere bevestiging van het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag. Bovendien is het frappant dat u er wel in slaagt verschillende documenten omtrent uw persoon en uw familie te laten opsturen vanuit Pakistan, maar u de dreigbrieven die aan u persoonlijk zouden zijn gericht en er rechtstreeks voor hebben gezorgd dat u uw land van herkomst bent ontvlucht niet neerlegt. Uw verklaring dat u die documenten niet kunt laten opsturen (CGVS p.15) is hier niet afdoende.

De documenten die u neerlegt zijn niet van dien aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Er moet immers worden benadrukt dat corruptie in Pakistan alomtegenwoordig is en eender wel document eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen, waardoor de objectieve bewijswaarde van Pakistaanse documenten hoe dan ook gering is. Het domiciliëcertificaat dat u neerlegt toont uw identiteit en uw afkomst uit Kaiwas, Kurram Agency aan. Het CGVS betwist dan ook niet dat uw roots in deze regio liggen. Dit document vormt echter geen bewijs dat u tot zeer recent aldaar verbleef, het werd immers uitgegeven op 5 januari 2012, waardoor dit niet als een recent document kan worden beschouwd. De verschillende overlijdenscertificaten van, volgens uw verklaringen, onder andere uw oom en uw neef (CGVS p.12), en het medisch certificaat over verwondingen uw vader, dateren van 4 januari 2008, 12 augustus 2008 en 15 september 2010, en gaan niet over u persoonlijk. Bovendien zijn het louter kopieën die gemakkelijk kunnen worden vervalst. Deze documenten geven met andere woorden geen verdere informatie over uw recent verblijf in Kurram Agency, noch over uw persoonlijke vrees voor vervolging. Over de ‘Verification of Family Pension Claim’ kan hetzelfde worden vermeld. In dit document wordt u niet persoonlijk vermeld, het betreft louter een kopie en het is uitgegeven op 4 januari 2011, waardoor het geen recent document betreft. Uw recent verblijf in Kurram Agency is hierdoor dus niet aangetoond. Wat de police clearance betreft, moet worden opgemerkt dat deze werd uitgegeven op 19 augustus 2015, toen u dus al in België was. Ook dit document kan bijgevolg geen bewijs vormen voor uw verklaringen dat u recentelijk in Kurram Agency hebt verbleven. De lijst met namen betreft volgens u louter personen die werden gedood tijdens gevechten in Kurram Agency. Dit document heeft aldus niets te maken met uw persoonlijke vrees. (...).”

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker vooreerst dat hij de door hem gekende incidenten en feiten op consistente wijze midden het jaar situeert, terwijl deze systematisch in oktober-november plaatsgrepen. Dit wijst er volgens verzoeker op dat hij ondanks zijn gebrekkig tijdsbegrip toch in staat is gebeurtenissen te situeren. Verzoeker is van mening dat het verschil tussen het door hem genoemde tijdstip en het werkelijke tijdstip “aannemelijk” is en hem niet ongeloofwaardig maakt. Verwerende partij dient volgens hem rekening te houden met zijn beperkingen en elke twijfel die zou kunnen ontstaan zou in zijn voordeel moeten worden uitgelegd. De Raad stelt vast dat verzoeker zowel de bomexplosie in de buurt van Nasti Kot als de moord op Nawaz Irfani midden 2014 situeerde (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 10) terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat deze gebeurtenissen zich respectievelijk op 18 en 26 november 2014 voordeden (zie COI Focus “Pakistan – Actuele situatie Kurram Agency” van 21 september 2015), welke data bezwaarlijk in het midden van 2014 kunnen worden gesitueerd. Aan deze discrepantie doet verzoeker geen afbreuk waar hij erop wijst dat deze feiten, die in dezelfde maand plaatsvonden, door hem op consistente wijze in het midden van het jaar werden gesitueerd. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat verzoeker tijdens zijn gehoor melding heeft gemaakt van beperkingen van welke aard dan ook die zijn onwetendheid desgevallend kunnen verklaren. Bij zijn verzoekschrift voegt hij bovendien geen medische stukken die zijn beweerde

bepkeringen staven. De vastgestelde discrepantie is tot slot niet van die aard dat ze ruimte laat voor twijfel aangaande verzoekers in gebreke blijven voormelde incidenten correct in de tijd te situeren.

Dat verzoeker specifieke informatie kon geven over het incident met de schoolbus nabij Nasti Kot doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn kennis van de andere vele incidenten die zich recent in zijn regio voordeden ondermaats of onbestaande is. In tegenstelling tot wat verzoeker mag vinden, biedt het gegeven dat er bij de aanslag op de schoolbus kinderen betrokken waren, waardoor dit hem als jongere "*nauwer aan het hart*" zou liggen, geen overtuigende verklaring voor zijn gebrekkige kennis aangaande het vliegtuigincident.

Verzoeker voert verder aan dat hij correct zou hebben gesteld dat het Pakistaanse leger sinds lange tijd aanwezig was in zijn regio en niet vocht in de laatste jaren, aangezien verwerende partij toegeeft dat het daar sinds 2012 niet meer diende te vechten. Uit het gehoorverslag blijkt evenwel dat verzoeker, in antwoord op de vraag of hij wist wanneer het Pakistaanse leger een aanval heeft gedaan, het volgende heeft gesteld: "*Nee. Ze hebben niet gevochten in onze regio.*" (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). De Raad is van oordeel dat verzoeker het onvermeld blijven van de nochtans belangrijke tweedelige militaire operatie Koh-e-Sufaid, die volgens informatie toegevoegd aan het administratief dossier plaats had van halfweg 2011 tot eind 2012 (zie COI Focus "*Pakistan. Actuele situatie Kurram Agency*" van 21 september 2015) niet verschoont door thans te suggereren dat zijn antwoord slecht betrekking zou hebben gehad op "*de laatste jaren*".

Verzoeker kan vervolgens bezwaarlijk voorhouden dat hij de laatste nationale verkiezingen correct heeft gesitueerd, waar hij tijdens zijn gehoor op 1 oktober 2015 verklaarde dat hij niet meer wist wanneer de laatste nationale verkiezingen in zijn regio werden gehouden en slechts aangaf dat het ongeveer meer dan anderhalf jaar geleden moet zijn geweest (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan – Actuele situatie Kurram Agency*" van 21 september 2015) blijkt dat de laatste nationale verkiezingen in Pakistan plaatsvonden in mei 2013. Dat verzoeker er geen weet van heeft of zijn ouders toen gingen stemmen omdat hij als herder bij zijn vee bleef en niet alle komen en gaan van zijn ouders kent, kan gelet op het belang van deze verkiezingen en de bijzondere veiligheidscontext waarin ze plaatsgrepen (zie voormelde COI Focus) niet overtuigen.

Dat verzoeker zijn vluchtroute naar Europa niet zelf zou hebben uitgestippeld, staat er niet aan in de weg dat van hem redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij behalve Quetta nog andere, langs deze route gelegen Pakistaanse steden kan opnoemen. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 8). Aangezien verzoeker volgens zijn verklaringen tot in het zevende leerjaar naar school is geweest (stuk 8, verklaring DVZ, vraag 11), maakt hij niet aannemelijk dat hij geen kennis kon nemen van de plaatsnamen in Iran en Turkije. Hoger werd reeds aangegeven dat verzoeker zich ter verschoning van zijn gebrekkige kennis niet op een beperkt mentaal vermogen kan beroepen, in de mate dat hij dit niet eerder signaleerde en daarenboven op geen enkele wijze staft. Waar verzoeker de conclusie van verwerende partij dat hij bedrieglijke verklaringen aflegt over zijn reisroute omdat hij de kostprijs van de reis niet kent "*volledig gratis*" noemt, temeer omdat verwerende partij geen moeite zou hebben gedaan om hierop door te vragen, weerlegt noch verschoont hij de pertinente vaststellingen die dit oordeel schragen. De Raad stelt vast dat verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangegeven voormelde kostprijs niet te kennen (stuk 8, verklaring DVZ, vraag 32 respectievelijk stuk 4, gehoorverslag, p. 13), en ziet bijgevolg niet in met welk nut verwerende partij hierover had kunnen doorvragen.

Wat betreft zijn identiteitsdocumenten, betoogt verzoeker dat er geen tegenstrijdigheid is tussen zijn verklaringen dienaangaande jegens respectievelijk de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker zou immers nooit "*een echt paspoort*" gehad hebben, maar wel een vals paspoort dat door de smokkelaar werd afgenomen. Het 'Form B' is voor verzoeker een identiteitsdocument en zou eveneens door de smokkelaar zijn afgenomen. Nog volgens verzoeker zou verwerende partij met woorden spelen door er een niet bedoelde interpretatie aan te geven, enkel om tot een negatieve beslissing te kunnen komen zonder dat voormelde interpretatie rust op feiten in het administratieve dossier. De Raad dient evenwel op basis van het administratieve dossier vast te stellen dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort en zijn identiteitskaart te hebben verloren aan de Macedonische grens (stuk 8, verklaring DVZ, vraag 26 A), terwijl hij ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verklaard nooit een identiteitskaart te hebben gehad maar enkel een paspoort en een 'Form B', die beide door de

smokkelaar werden afgenomen (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Door nu voor het eerst te beweren dat het paspoort waarnaar hij tijdens zijn gehoor verwees eigenlijk een vals paspoort was en de 'Form B' voor hem als een identiteitsdocument is, kan verzoeker deze tegenstrijdigheid niet opheffen noch verklaren. Immers, toen hij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, volhardde hij zonder meer in zijn nieuwe verklaringen (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Het komt de Raad voor dat verzoeker thans bovenstaande uitleg fabricceert om zijn eerdere, tegenstrijdige verklaringen met elkaar in overeenstemming te brengen. Deze uitleg is in die mate louter *post factum* en bijgevolg niet bij machte om voormelde tegenstrijdige verklaringen, die hun grondslag vinden in het administratief dossier, op enigerlei wijze te weerleggen.

Verzoeker verwijt verwerende partij tevens geen ernstig onderzoek te hebben gevoerd naar de bedreigingen middels brieven en beschietingen "*omdat zij genoeg nam deze af te wijzen op basis van haar verkeerde conclusie zoals hierboven weerlegd*". Het zou evenmin bedrieglijk zijn dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken de meest ernstige bedreiging, zijnde de aanval op het dorp waardoor hij moest verhuizen, noemt en zijn verhaal volledig vertelt wanneer hij daartoe meer tijd krijgt. Verzoeker verdenkt verwerende partij ervan de organisatie van de Dienst Vreemdelingenzaken ten zijnen nadele uit te leggen teneinde tot een negatieve beslissing te kunnen komen. De Raad merkt op dat verzoeker er niet in geslaagd is afbreuk te doen aan de conclusie dat hij zijn recente herkomst uit Kurram Agency niet aantoot en in die mate de geloofwaardigheid van zijn persoonlijke problemen met de taliban, die door hem immers worden gesitueerd in voormelde provincie, niet kan herstellen. Gelet op de centrale plaats van de persoonlijke bedreigingen in verzoekers asielaanvraag, vindt de Raad het evenzeer opmerkelijk dat verzoeker deze bedreigingen, alsook de brieven waarin ze werden geformuleerd, volstrekt onvermeld heeft gelaten bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Voor zover verzoeker dit de organisatie van de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken ten kwade duidt, toont hij niet aan dat deze hem ervan heeft weerhouden melding te maken van alle feiten die hebben geleid tot de vlucht uit zijn land van herkomst. Verzoeker gaat bovendien niet in op het motief van de bestreden beslissing dat hij geen afdoende verklaring biedt voor zijn nalaten voormelde dreigbrieven neer te leggen.

Verzoeker is verder van oordeel dat zijn ongeloofwaardigheid zijn nood aan internationale bescherming niet uitsluit "*wanneer uit de vaststaande feiten blijkt dat verzoekende partij kwalificeert voor deze bescherming*". Verzoeker wijst er in dit verband op dat verwerende partij niet twijfelt aan het feit dat verzoekers 'roots' in Kurram Agency liggen. De Raad dient evenwel te benadrukken dat het enkele gegeven dat verzoekers oorspronkelijke herkomst uit Kurram Agency niet wordt betwist niet volstaat om de erkenning of toekenning van een internationaal beschermingsstatuut *in casu* te rechtvaardigen, gezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daar ook in de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België daadwerkelijk heeft verbleven. Waar verzoeker stelt dat hij van origine een sjiit is van de Turi-stam uit de Federally Administered Tribal Areas en verwijst naar bij zijn verzoekschrift gevoegde documentatie die volgens hem zijn gegronde vrees en het bestaan van "*het reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling*" aantoot, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met de individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat iemand in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Ook de bij het verzoekschrift gevoegde rapporten volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker de Belgische asielinstanties geen duidelijk en geloofwaardig zicht biedt op zijn meest recente verblijfssituatie, slaagt hij er niet in geloofwaardige elementen aan te brengen die er op wijzen dat hij persoonlijk een risico loopt om door de taliban te worden geïnterviewd.

Bovendien dient erop gewezen dat artikel 3 van het EVRM *c.q.* artikel 4 van het Handvest vereist dat verzoeker ervan moet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het

administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM c.q. artikel 4 van het Handvest.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten, merkt de Raad op dat ze aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk kunnen doen. Documenten beschikken immers slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het verzoek worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 oktober 2015) blijkt dat in Pakistan een erg niveau van corruptie heerst en eender welk document er eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag te herstellen.

3.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongelofwaardigheid van zijn asielaanvraag, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker doet aan het bovenstaande geen afbreuk waar hij zonder meer opwerpt dat zijn verklaringen niet behept zijn door tegenstrijdigheden of vaagheden in de hoofdlijnen van zijn verhaal, waardoor hij geloofwaardig zou zijn, of waar hij een algemeen en theoretisch betoog weergeeft met betrekking tot meerdere bepalingen en beginselen die hij *in casu* geschonden acht.

3.6. De Raad stelt net zo min als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de (niet-recente) afkomst van verzoeker uit het noordwesten van Pakistan ter discussie en erkent eveneens op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat deze regio geteisterd wordt door een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat weliswaar zeer lokaal van aard is.

3.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen te worden dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld te worden dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in een van de grote Pakistaanse steden gelegen in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: "(...) *Daar het duidelijk is dat u al lang niet meer woonachtig was in uw regio van herkomst en u geen duidelijk beeld scheidt over waar u in werkelijkheid langdurig hebt verbleven vooraleer u naar België bent gekomen, is het aannemelijk dat u gedurende geruime tijd in staat was om elders een leven op te bouwen, maar dit verborgen tracht te houden. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die bovendien voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar een land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.* (...)".

Wat betreft de veiligheidssituatie in Pakistan, blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan, COI Focus "*Pakistan. Security Situation*" van 16 juni 2015 dat werd toegevoegd aan het administratief dossier dat hoewel de situatie in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan. Zo blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkhwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is

van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden 'targeted killings'. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de 'civil society'. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats. Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en 'extrajudicial killings' van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel Pck drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Een grondige analyse van de beschikbare informatie leidt tot de conclusie dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt zelf geen informatie aan waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet correct of actueel zou zijn. Hij meent slechts in Pakistan niet over een intern vluchtalternatief te kunnen beschikken omdat de omstandigheden er niet aan de voorwaarden van een menswaardig leven zouden voldoen. Verzoeker verwijst in dit verband naar een bij zijn verzoekschrift gevoegde passage uit het EASO COI Report "*Pakistan. Country Overview*" van augustus 2015, waaruit blijkt dat bijna 60 percent van de Pakistaanse bevolking te kampen heeft met voedselonzekerheid en in augustus 2014 meer dan een miljoen mensen ontheemd (IDP) waren als gevolg van de aan de gang zijnde militaire operaties in de noordwestelijke regio. Verzoeker toont zodoende echter niet *in concreto* aan dat de voedselbevoorrading van de steden die tot zijn vestigingsalternatief behoren problematisch verloopt of dat de aanwezigheid van meer dan een miljoen IDP's op het gehele Pakistaanse grondgebied een belemmering vormt voor zijn succesvolle vestiging aldaar. Dat hij buiten zijn oorspronkelijke regio niet over een sociaal netwerk zou beschikken kan evenmin een beletsel zijn, nu verzoeker voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. Verzoeker heeft bovendien bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard geen landgenoten (familieleden of anderen) te kennen die in België of een andere EU-lidstaat verblijven (stuk 7, vragenlijst, vraag 3.6).

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in de voormelde plaatsen over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tot slot wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

3.9. Voor zover verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift aanstuurt op de vernietiging van de bestreden beslissing, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF